

Pâinea care se coboară din cer

7 mai 2005

Gili Cârstea

“Hrana îngerilor” a fost oferită copiilor lui Dumnezeu în pustie, deși existau mii de variante de a-i hrăni. Mana era o pildă despre valoarea și natura luminii divine care se oferă lumii, slava lui Dumnezeu care luminează “pe orice om venind în lume.”

Atunci când au primit mană pentru prima oară în pustie, israeliții au primit instrucțiuni precise despre modul de folosire. Era o hrană completă și sănătoasă, care putea fi preparată în diferite feluri. Ea trebuia culeasă dimineața, trebuia adunat doar cât se putea consuma în ziua respectivă, fără să se facă provizii pentru a doua zi. Unii nu au respectat instrucțiunile de folosire, dar au constatat a doua zi că hrana cerească se stricase și chiar făcuse viermi (Exod 16:19-20). Cum este posibil ca un lucru atât de bun, chiar “hrana îngerilor,” să se strice în doar câteva ore?

Istoria lor este plină de învățăminte pentru noi. Atunci când Dumnezeu trimite pâine din cer, ea trebuie primită cu bucurie și asimilată la timp. Unii au crezut că ea poate fi stocată și păstrată pentru vremuri mai bune, când poporul lui Dumnezeu va fi “mai pregătit” să o aprecieze, sau când vremurile vor fi mai favorabile pentru consumarea ei. De multe ori lumina din cer a fost “interceptată” și cenzurată, așa cum s-a întâmplat la sesiunea din 1888.

Zi de zi Dumnezeu ne oferă raze de lumină, iar ele trebuiesc primite și apreciate imediat. Adevărul prezent nu poate fi lăsat pentru mâine. Ca și mana, el se “strică” și nu mai reușește să-și îndeplinească rolul. Ca și în pustie cu mana, Domnul Hristos ne-a spus că “lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

Adevăruri excepționale au fost oferite acestui popor, a căror apreciere ar fi salvat omenirea și ar fi pus capăt mării controverse cu mult timp în urmă. Dar ele s-au “stricat,” și-au pierdut semnificația, iar generația tânără a bisericii rămășiței se intoxică de câte ori încearcă să se hrănească cu ele. Tot mai des ei se plâng de specificile denominaționale, pe care le văd cam prăfuite, expirate sau chiar nocive. Iar preoții Domnului nu știu cum să iasă din încurcătură, adăugând tot felul de condimente exotice la meniu, în speranța că “viermii” se vor vedea mai puțin.

Interesant este că mana, așezată într-un anumit loc, rezistă la infinit fără să se altereze, să-și piardă gustul sau puterea hrănitore. Acel loc unic este chivotul legământului (Exod 16:32). Chivotul era locul unde omul se întâlnea cu Dumnezeu, unde natura divină și natura umană se uneau. Doar acolo mana își păstrează puterea hrănitore. Așezată în templul inimii, lumina cerească nu se strică. Ea crește cu fiecare rază nouă primită, iar vechile adevăruri vor fi așezate într-un cadru nou, potrivit cu solia îngerului al treilea, păstrând coeziunea adevărului adventist neîntinat în meandrele idolatriei moderne.

Nu este nici o îndoială că mana venea din cer. Doar că ea trebuia apreciată în ziua când venea. Tot așa este cu lumina cerească. Lăsată afară sau depozitată pentru alte ocazii, ea se strică și nu mai poate hrăni.

Generația prezentă a poporului lui Dumnezeu nu poate rezista operațiunilor vrăjite ale profeților lui Baal, contând pe mana adunată de generațiile trecute. Ne-am obișnuit să așteptăm porția de supraviețuire oferită în sabbat, fără să ținem seama că în sabbat nu cădea mană (Exod 16:23-25). Lumina prețioasă a fost neglijată sau chiar disprețuită, în timp ce se recomandă cu mare evlavie rămânerea la vechile hotare.

Dumnezeu trimite raze prețioase de lumină, dar ele par străine și periculoase unui popor care nu a fost obișnuit nici să așeze mana în chivotul mărturiei, nici să o folosească personal în fiecare zi. Din această cauză, doar puțini vor reuși să aprecieze solia neprihăririi lui Hristos și să “înainteze în slava ei crescândă.”

Astăzi ne bucurăm cu Ioan de făgăduința glorioasă a Duhului și ne bucurăm să știm că pâinea s-a pogorât din cer și nu-i va lăsa flămânzi pe cei ce vor avea încredere în Dumnezeu: “Astfel este pâinea, care s-a pogorât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6:58).